

[Statsministeren]

Bjerregaard, 114 mio. kr. Jeg tror, det var velbegrundet, men jeg tror også, det var sagligt, for det var jo ikke sådan noget, man sjaskede med i en tilfældig dagsorden. Nej, det var noget, som var genstand for grundige, langvarige forhandlinger mellem den daværende regering og forligspartierne. Og på samme måde synes jeg, vi sagligt og sobert i den kommende tid skal beskæftige os med, om det nu er rigtigt, forsvarligt og muligt at gennemføre ændringer i vores medicintilskudsordninger.

Jeg anbefaler altså, at man stemmer imod begge dagsordener.

Og så vil jeg sige til sidst, at under denne debat har der som altid været mange polemiske og mange skarpe udtalelser, det bøjer jeg mig for. Det kunne friste mig til at svare med stærke ord, men jeg vil lade mit milde sind få overtaget som så ofte før.

I den meget vanskelige situation, som foreligger for Danmark og også med hensyn til Folketingets arbejdsindsats, drejer det sig nu ikke om, at vi taler os væk fra hinanden. Det er ingen kunst. Kunsten er at erkende, at vælgerne nu engang ved sidste valg sammensatte Folketinget, som de havde lyst til. De fleste af os kunne godt have tænkt os, at det var gået på en anden måde, men vi må nu engang tage vælgerens dom til efterretning, og det er de valgte forpligtelse at få Folketinget til at fungere forsvarligt og effektivt alligevel. Det er vores opgave, og derfor mener jeg, at vi nu skal tage fat på arbejdsopgaverne; de er store nok.

I sidste folketingsår oplevede vi to valg, og derfor mener jeg, vi alle må styre efter, at vi hverken skal have et nyt valg eller et regeringskifte lang tid frem. Vi har i dette Folketing et stort fælles ansvar, og jeg kan sige til allersidst: Både regeringen og oppositionen er i virkeligheden i mindretal. Man skulle ikke tro, det matematisk kunne lade sig gøre, men sådan virker det. Både regering og opposition er egentlig i mindretal, og det betyder også, at det ikke bliver let at være regering, men det bliver heller ikke let at være opposition.

Vi kan hjælpe hinanden, hvis vi viser god vilje til at nå arbejdsresultater. Nu har vi haft en god og festlig åbningsdebat, som vi plejer. Den skal jo ryddes af vejen, inden vi for alvor kan koncentrere os om det egentlige arbejde, og det er jeg sikker på at der vil være en stærk vilje til i det nye folketing. Regeringen vil i hvert fald gøre sit til, at det kan lykkes.

(Kort bemærkning).

Ritt Bjerregaard (S):

Statsministeren var så venlig at huske os alle sammen på, at Socialdemokratiet i sin regeringsperiode havde gennemført besparelser. Det er fuldstændig rigtigt, det har vi gjort, og det kan jo så måske bidrage til, at en af de myter, som statsministeren også meget gerne vil udbrede, nemlig at Socialdemokratiet kun er i stand til at bruge penge og ikke til at spare, dermed har fået et effektivt skud for boven.

Jeg forstod nu i øvrigt, at eksemplet mest skulle bruges til at understrege, hvor grundigt Socialdemokratiet var gået til værks, dengang vi skulle gennemføre disse besparelser: forhandlinger med andre, udvalgsarbejde osv., og jeg kan helt bekræfte, at sådan foregik det. Derfor er det måske lidt letsindigt af statsministeren at nævne dette eksempel, idet jeg forstår, at regeringen har nedsat et udvalg, som skal kigge på medicinpriserne. Men før dette udvalg overhovedet har nået at få færdiggjort sit arbejde, kommer regeringen med sine forslag til besparelser.

Hvis man havde båret sig lige så fornuftigt ad som Socialdemokratiet, havde man afventet resultatet af udvalgets arbejde, set på dets forslag og forhandlet med partierne, og så kunne det da godt være, at der kunne være kommet noget fornuftigt ud af det.

Formanden:

Hr. Gert Petersen har ordet for en kort bemærkning, men jeg appellerer om, at vi derefter går til anden omgang.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Jeg er ked af, at statsministeren åbenbart har tabt pusten fra det store filosofiske studium, som han ellers havde kastet sig ud i, og som prægede talen for to dage siden, hvor mindst halvdelen af talen var filosofiske betragtninger over samfundets indretning, den offentlige sektor, dybtgående forandringer osv., med tanker om forenkling, decentralisering og – nu brugte statsministeren ikke selve ordet, men det lå i mange af de filosofiske betragtninger – selvforvaltning. Det er åbenbart noget, statsministeren undervejs har tabt interessen for, hvad der måske ikke kan undre én helt.